

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979

ד"ר ברנרד גליקסמן, רופא שיניים במקצועו (להלן הנקבל) הועמד לדין בבימ"ש השלום בראשון לציון בשל עשיית מעשה מגונה (סעיף 348 + 345 (א) 4) לחוק העונשין תשל"ז – 1977.

הוא הורשע בעבירה זו וביהמ"ש הטיל עליו עונש מאסר של 24 חודשים מהם 12 לריצוי בפועל והיתרה מאסר על תנאי. בנוסף חייב אותו ביהמ"ש לפצות את המתלוננת בסכום של 50,000 ₪.

ההרשעה אושרה בערעור בבימ"ש המחוזי בת"א, ובקשת ערעור עליה בפני ביהמ"ש העליון נדחתה בערעור על העונש הפחית ביהמ"ש המחוזי את עונש המאסר בפועל והעמידו על 9 חודשים. כן בוטלה חובת הפיצוי.

בערעור בבימ"ש העליון הוחזרה חובת תשלום הפיצוי בשעור שקבע ביהמ"ש השלום.

הרשעה זו הוותה בסיס לקובלנה משמעתית שהוגשה נגד הנקבל ביום 23.9.04 ע"י המשנה למנכ"ל משרד הבריאות. לנקבל יוחס בקובלנה דבר הרשעה בעבירה פלילית שלא לפי הפקודה (סעיף 45 (5) לפקודה).

משהוגשה הקובלנה מינה שר הבריאות ועדה שתשמע את שיש לנקבל לאמר, שתרכז את הנושא כולו, ושתביא מסקנותיה והמלצותיה לשר הבריאות. הועדה שנתמנתה המליצה בדו"ח שהוגש על ידה לשר הבריאות ביום 23.3.08 להתלות את רשיון הנקבל לשלוש שנים. דו"ח זה הועבר אלי משום ששר הבריאותה אציל אלי את סמכויותיו לפי סעיף 45 לפקודה.

העובדות עליהן התבסס האישום הפלילי מתייחסות למעשה מגונה שעשה הנקבל בלקוחה שפנתה למכון העוסק בכך, כדי להסיר את שיער פניה. הנקבל עבד במכון זה וטיפל בלקוחה האמורה (להלן המתלוננת). עיסוק זה איננו מצריך השכלה רפואית, ואכן עוסקים בו בדרך כלל אנשים שאינם רופאים. עיסוקו של הנקבל בהסרת שיער היה איפוא עיסוק שאיננו שייך להשכלתו הרפואית כרופא שיניים.

טענת הנקבלת היתה שתוך כדי הטפול בה כוסו עיניה במשקפי עופרת כדי להגן עליהם. היא לא ראתה דבר ואולם היא חשה מספר פעמים מגע בשפתיה. היא לא הבינה מה פשר מגע זה שאליו נתלווה ריח מיוחד. סופו של דבר שהיא נוכחה לדעת שהנקבל מקרב את אבר מינו לשפתיה.

בצאתה מחדר הטיפולים, בו היא שהתה עם הנקבל בלבד, היא היתה נסערת מאוד. על התנהגותה החריגה בסמיכות מידית לארוע כמו גם בתקופה שלאחריו העידה אמה שהמתינה לה בחדר סמוך, וכן עוד כמה עדים.

ביחמ"ש השלום ובעקבותיו גם ביהמ"ש המחוזי דחה את הכחשות הנקבל כמו גם את נסיונותיו להסביר בדרך אחרת את מה שחשה הנקבלת.

בהליך המשמעתי אין מרימים כידוע את המסך ואין בוחנים את הדברים מעבר להכרעה הפלילית החלוטה של ביהמ"ש. העבירה המשמעטית היא עצם קיום הרשעה בעבירה פלילית שאיננה כוללה בפקודת הרוקחים אין ספק שעקב ההרשעה בפלילים נלכד הנקבל ברשתה של עבירת המשמעת האמורה.

כ"כ הקובל ביקשה מהועדה שזו תמליץ בפני שר הבריאות על ביטול רשיונו של הנקבל לצמיתות. כ"כ הנקבל ביקש להביא בחשבון שהפעילות במהלכה מיוחסת לנקבל ביצוע עבירה פלילית לא היתה פעילות רפואית, שאין לו עבירות קודמות, ושאיין מדובר בעבירת מין מלאה אלא במעשה מגונה בלבד. לכך הוסיף את הכחשת הנקבל את המעשה ואת דבר היותו תומך ומטפל באמו הזקנה הטובלת ממחלות שונות.

הועדה הביעה דעתה שמדובר במעשה חמור מאד שיש בו "איפיונים שליליים ... מוסרית וטיפולית". ענישה משמעטית, כך אומרת הועדה צריכה להרתיע הן את הנקבל והן את עמיתיו למקצוע, והיא צריכה גם לשדר לצבור מסר על כך שהדעת ניתנת לרמה המוסרית של רופא שיניים כמו גם לבטחון המטופלים.

כשהיא מביאה בחשבון את כל הנסיבות סברה הועדה שהתלית רשיון לפרק זמן של שלוש שנים היא הענישה המשמעטית הראויה.

נראה לי שהמלצת הועדה מצויה במתחם האפשרי של ענישה על עבירות מסוג אותו ביצע הנקבל.

אני מאשר את המלצת הועדה וקובע כי רשיונו של הנקבל יותלה לשלוש שנים שתחילתם ביום 15.6.08.

ניתן היום 15.4.08.

נשוא (בדימוס) בית המשפט המחוזי ירושלים